

i den nuværende Konseilspræsidents Organ „Dannebrog“ argumenterer for at faa Folk til at gaa med til de foreliggende militære Lovforslag. En jydsk Godsejer, Harald Branth, har skrevet en Artikel i „Aalborg Amtstidende“ til Forsvar for disse militære Lovforslag. Han opfordrer til, at vi endelig maa vedtage disse Lovforslag, for hvis vi ikke gøre det, risikere vi, at Englænderne ikke ville købe vort Smør, Flæsk og vore Æg. Artiklen er optagen uden nogen Kommentar. Det byder man virkelig de danske Vælgere! Man tror, at Jyderne, de jydsk Landmænd, ere saa dumme, at de hoppe paa den Argumentation. Men karakteristisk, meget betegnende, synes jeg, det er, at Regeringens Chef har et Blad her i København, hvori det siges i Tilslutning til Harald Branths Udtalelser: Her har denne Landmand utvivlsomt peget paa et Argument, som ude paa Vælgermøderne vil kunne feje en Bunke kunstig drevet Agitationsstof til Side, ikke mindst blandt de reelt dømmende Jyder. Konseilspræsidentens Organ her i København, Stortyveknægten Albertis tidligere Livorgan, dette Blad appellerer til Materialismen, siger til jydsk Bønder: Ja, selvfølgelig, I skulle ikke gaa med til disse militære Lovforslag af nationale Hensyn, eller fordi de kunne have Betydning med Hensyn til at værne vor Neutralitet, men fordi I ellers risikere, at Englænderne ikke ville købe de Landbrugsprodukter, de hidtil have købt. Nu er det en uhyre dum Tale, for naar Englænderne købe vore Landbrugsprodukter, er det selvfølgelig, fordi de have Brug for dem. Den Dag, de selv kunne producere dem eller købe dem billigere andetsteds, købe de ikke længere hos os. Men for Resten er det væsentlig de organiserede engelske Arbejdere, som købe vore Landbrugsprodukter, de engelske Arbejdere have faaet deres Lønninger satte saa højt op, at de ere i Stand til at skaffe sig en mere solid Kost end de danske Arbejdere, og de ville utvivlsomt meget frabede sig, at de skulde nære nogen Tanke om ikke at ville købe det danske Smør, det danske Flæsk og de danske Æg, fordi vi ikke i det danske Folketing vedtog disse militære Lovforslag. Men saaledes argumenterer man.

Det er altsaa Meningen, at vi skulle høre paa disse Argumenter. Det er virkelig den højtærede Konseilspræsidents, den højtærede Justitsministers og den højtærede Landbrugsministers Maade at ville tage Tingene paa. Det skal blive morsomt at møde de Herrer ude i den militære

Agitation. Jeg tror imidlertid, det vil blive skralt med Tilslutningen til denne Opfordring til at argumentere for disse militære Forslag. Det minder mig om noget, der hændte for nogle Aar siden, da der var Krig mellem Boerne og Englænderne. Da var der pludselig en Del konservative Folk her i Landet, der fik travlt med at lave Stemning for Englænderne. Der stod et Opraab at læse den Gang i nogle danske konservative Blade — ogsaa i „Dannebrog“ — med Opfordring til at samle dygtigt med Smør ind og sende det til den engelske Hær i Sydafrika. Det vilde gøre sig, sagde man, om Englænderne fik et synligt Udtryk for den Sympati, vi nærede for dem. Det skete virkelig. Naa, det var ikke meget Smør, der blev sendt derover. Det store Flertal af de danske Landmænd syntes ikke om den Maade at tilkendegive deres Sympati paa, men man sendte noget derover, og det var først og fremmest Patrioterne herhjemme, dem, der høre til i de højere patriotiske Kredse, der følte Sympati med den store Nation England, som var i Krig med den lille Bondenation i Afrika. Hvor er det ikke betegnende for Hulheden i den Patriotisme og Nationalisme, som Højre og de konservative skilte med i dette Land, baade ved festlige og ikke festlige Lejligheder. Nu var det for Resten dumt. Den Gang var nemlig Højregimentet ved Magten i England; men det stod paa svage Fødder netop paa Grund af Krigen, og naar de liberale kom til Magten i England, skyldes det væsentligst, at der skabtes en Reaktion efter den Chamberlainske Politik i Sydafrika. Og man kan sige sig, at Englænderne have grint dygtigt af os. Forhaabentlig have de ikke haft Følelsen af, at det virkelig var det danske Folk, der stod bagved de Smørfjerdinger, der blev sendte over til den engelske Hær.

Nej, der er ingen Fare for den danske Stats Eksistens, og derfor kan jeg saa trygt, endskønt jeg ved, at Flertallet i denne Sal ikke bryder sig derom, anbefale det Forslag, vi stille om Afrustning. Vi kunne spare disse Penge, som vi havde kunnet spare de Tusinde Millioner med Renter, som vi fra 1864 til nu have givet ud. Nu ere vi enige om, at de Penge, vi have givet ud til de militære Rustninger, have været spildte. Hvad kunde vi ikke have faaet for de Tusinde Millioner med Renter, som ere udgivne dertil! Det viser sig ogsaa, at der er delte Meninger om Spørgsmaalet, selv indenfor forsvarsvenlige Kredse. Er der nogen Sandsynlighed for, at det mili-